

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: V. D. N., narozen X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
t. č. pobytem X,
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava,

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2020, č. j. KRPU-113757-48/ČJ-2020-040022-SV,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 1. 10. 2020, č. j. KRPU-113757-48/ČJ-2020-040022-SV, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba žalobcova zajištění za účelem správního vyhoštění o devadesát dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 10. 7. 2020, č. j. KRPU-113757-27/ČJ-2020-040022-RD-SV.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal nedostatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o odůvodnění doby, o kterou bylo zajištění prodlouženo. Podle žalobce žalovaná již při vydání rozhodnutí o zajištění věděla o všech náležitostech, které bude muset vyřídit, tj. že žalobce nemá cestovní doklad a že bude nutné ověřit jeho totožnost na příslušném zastupitelském úřadě, podat žádost o vydání náhradního cestovního dokladu, zajistit eskortu a komunikaci s domovským státem. Žalobce zdůraznil, že se jeho situace od počátku zajištění nezměnila a nevyvstala potřeba dalších kroků, a proto doba prodloužení zajištění logicky měla být kratší než doba původní. Podle žalobce žalovaná nevysvětlila, zda v době původního zajištění nastaly nějaké komplikace nebo prodlení s náležitostmi, s poskytnutím údajů potřebných k ověření totožnosti a k vydání náhradního dokladu, a proč je tedy třeba zajištění prodloužit o stejnou dobu, po kterou trvalo prvotní zajištění. Upozornil na to, že doba komunikace s jeho domovským státem se pohybuje kolem 60 až 75 kalendářních dnů, a proto je nelogické a nepřezkoumatelné prodloužit dobu zajištění o devadesát dnů, což žalovaná relevantně nezdůvodnila. Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2020 (patrně myšlen rozsudek č. j. 4 Azs 340/2018-28).

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření podotkla, že rozhodnutí o prodloužení zajištění navazuje na původní rozhodnutí o zajištění a tvoří jeden celek. Konstatovala, že podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 16. 7. 2020 je žalobcovo vycestování do Vietnamu možné, dne 11. 8. 2020 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, následně byla podána žádost o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu adresovaná Ředitelství služby cizinecké policie. Pracovník ředitelství poté žalované sdělil, že z důvodu celosvětové pandemie onemocnění COVID-19 dochází ke značnému zpomalení procesu zajištění realizace správního vyhoštění. Dne 28. 7. 2020 byla do Hanoje na Ministerstvo veřejné bezpečnosti Vietnamské socialistické republiky odeslána žádost o ověření žalobcovy totožnosti a do 30. 9. 2020 nepřišla žádná odpověď. Žalovaná trvala na tom, že realizace správního vyhoštění je alespoň potenciálně možná. Upozornila na to, že v napadeném rozhodnutí odůvodnila, proč byla nucena přistoupit k prodloužení zajištění, konkrétně popsala, jaké úkony bude nutno provést, s tím, že k ověření žalobcovy totožnosti zatím z důvodu pandemie nemoci COVID-19 nemohlo dojít. Žalovaná uvedla, že s ohledem na výrazné zpomalení vyřízení žádosti o readmisi vietnamskými orgány stanovila maximální dobu celkového zajištění. Dodala, že dne 6. 11. 2020 obdržela Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

fotokopii náhradního cestovního dokladu. Žalovaná uzavřela, že rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě ho odůvodnila. Navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 8. 7. 2020 zadržen hlídkou německé policie a dne 9. 7. 2020 v rámci readmisní dohody předán z Německa do České republiky, kde byl zajištěn ve smyslu § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 9. 7. 2020 od 15:00 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočníka sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že cestovní pas mu byl vydán ve Vietnamu v roce 2019, ale ztratil jej cestou. Z Vietnamu odletěl v únoru za prací do Rumunska, měl rumunské pracovní vízum, v Rumunsku však bylo málo práce, tak se rozhodl odcestovat do Německa. Přes facebook vyhledal nabídku k nelegálnímu vycestování do Německa, dne 7. 7. 2020 ve večerních hodinách nastoupil do osobního auta, jehož řidiče neznal, následně byl přepraven na neznámé místo, kde čekala dodávka, v níž bylo dalších šest Vietnamců. Řidiče a spolujezdce žalobce neznal, byli to Rumuni. Schoval se pod deku, cestoval asi dva dny, než je kontrolovala německá policie. Cílem cesty byl Berlín, cesta měla stát 5 000 Eur. Žalobce nevěděl, že je v České republice, nicméně věděl, že musí mít platný pas a vízum, a přiznal, že nemá žádné povolení k pobytu. Na území České republiky a Evropské unie žalobce nemá žádné rodinné vazby ani osoby, k nimž by měl citový vztah, nemá zde ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby. Žalobce uvedl, že má ve Vietnamu manželku, dvě děti, rodiče a společný domek. Žalobce nechtěl požádat o mezinárodní ochranu a neznal ani žádný důvod, který by mu bránil v návratu do Vietnamu, pouze tam má velké dluhy. Žalobce konstatoval, že nemá dostatek finančních prostředků k návratu, ani finanční prostředky k zajištění ubytování v České republice či ke složení finanční záruky. Neznal ani nikoho, kdo by za něj mohl finanční záruku složit. Podle žalobce nebude případné správní vyhoštění znamenat zásah do jeho rodinného a soukromého života, neboť se vrátí k rodině do Vietnamu; trápí jej jen ty dluhy.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Dne 10. 7. 2020 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byl žalobce vyzván k prokázání totožnosti a vyslechnut, přičemž uvedl shodné skutečnosti, jako při podání vysvětlení. Žalovaná si opatřila zprávu Ministerstva vnitra České republiky o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu ze dne 31. 5. 2019 a následně dne 10. 7. 2020 vydala rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu devadesáti dnů. Dne 13. 7. 2020 žalovaná požádala Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, o zjištění (ověření) žalobcovy totožnosti. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 16. 7. 2020 je vycestování žalobce do Vietnamu možné. Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2020, č. j. KRPU-113757-40/ČJ-2020-040022-SV, žalovaná uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, v trvání tří let.
8. Podle sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 30. 9. 2020, č. j. CPR-24800-4/ČJ-2020-930310-T247, byla dne 28. 7. 2020 zaslána žádost o ověření žalobcovy totožnosti podle článku 3 Dohody mezi Vládou České republiky a Vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států, a to do Hanoje na Ministerstvo veřejné bezpečnosti Vietnamské socialistické republiky, které na tuto žádost dosud neodpovědělo.
9. Dne 1. 10. 2020 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 5. 10. 2020.
10. Na tomto místě soud předepisuje, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
12. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem a soudní judikaturou vymezených podmínek pro prodloužení zajištění cizince zpochybňoval výhradně dobu, o kterou bylo jeho zajištění prodlouženo. Splnění ostatních podmínek žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
13. Žalovaná se délkou prodloužení zajištění žalobce zabývala na stranách 8 (poslední odstavec) až 10 (první odstavec) napadeného rozhodnutí, kde vysvětlila, že je povinna zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, konkrétně cestovní doklad, jímž žalobce nedisponuje. Žalovaná proto prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie požádala zastupitelský úřad Vietnamu o ověření žalobcovy totožnosti. Za tím účelem byla se žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na základě které vyhotovilo Ředitelství služby cizinecké policie dožádání, jež bylo prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí předáno do Vietnamu. Dne 28. 7. 2020 byla do Hanoje na Ministerstvo veřejné bezpečnosti Vietnamské socialistické republiky odeslána žádost o ověření žalobcovy totožnosti podle článku 3 Dohody mezi Vládou České republiky a Vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států, nicméně do 30. 9. 2020 neobdrželo Ředitelství služby cizinecké policie žádnou odpověď od vietnamské strany. Žalovaná konstatovala, že předpokládané zajištění cestovního dokladu pro realizaci správního vyhoštění se z důvodu stále trvající celosvětové pandemie onemocnění COVID-19 výrazně zpomalilo, a dodala, že až po zajištění tohoto dokladu může Ředitelství služby cizinecké policie přistoupit k zabezpečení dalších náležitostí vedoucích k realizaci správního vyhoštění. Žalovaná uvedla, že správní orgán je posléze nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, obvykle se pohybuje od 60 do 75 dnů. Žalovaná přihlédla k tomu, že úroveň spolupráce s vietnamskými orgány se zvyšuje. Dále poukázala na to, že zohlednila i dobu nutnou k zabezpečení přepravních dokladů (obstarat letenku nebo vyjednat průvoz přes jiné státy Evropské unie) a vyjednání zpětvzetí cizince s domovským státem, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem dvou měsíců minimálně. Žalovaná vzala v potaz rovněž to, že v celém světě probíhá pandemie onemocnění COVID-19 a vyřízení žádostí se výrazně zpomalilo. Uzavřela, že žalobce bude zajištěn jen na dobu nezbytně nutnou, než budou zajištěny podmínky pro jeho vycestování.

14. Citované odůvodnění doby, o kterou bylo žalobcovo zajištění prodlouženo, považuje soud za dostatečné. Žalobce by si měl uvědomit, že v době vydání napadeného rozhodnutí ještě neuplynula ani žalovanou zmiňovaná doba 75 dnů pro vydání náhradního cestovního dokladu, která počala plynout dne 28. 7. 2020 (podání žádosti Ředitelstvím služby cizinecké policie) a jejíž konec by připadl na 11. 10. 2020. Žalovaná současně naprosto správně argumentovala aktuální situací, kdy po celém světě probíhá pandemie onemocnění COVID-19, která zcela nepochybně zpomaluje vyřizování všech žádostí, neboť dochází k omezení služeb i úředních hodin jednotlivých úřadů, a to nejen v České republice, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti. V neposlední řadě je třeba zohlednit dobu potřebnou k vyřízení přepravních dokladů (obstarání letenky) a vyjednání převzetí žalobce vietnamskými orgány, která podle žalobcem nezpochybněného tvrzení žalované činí nejméně dva měsíce. Lze tedy shrnout, že během prodloužení žalobcova zajištění musí mít být dokončeno vydání náhradního cestovního dokladu a musí existovat časový prostor nejméně dvou měsíců (60 dnů) následujících po vydání tohoto cestovního dokladu k obstarání letenky a vyjednání předání žalobce vietnamským orgánům, a to vše při zohlednění faktu, že pandemie onemocnění COVID-19 výrazně zpomalila vyřizování žádostí. Pokud tedy žalovaná rozhodla o prodloužení doby trvání žalobcova zajištění o 90 dnů, jedná se podle názoru soudu o dobu naprosto přiměřenou jednotlivým krokům, které musejí být před vlastní realizací žalobcova správního vyhoštění uskutečněny a které žalovaná v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala.
15. Namítá-li žalobce, že žalovaná již při vydání rozhodnutí o zajištění věděla o všech náležitostech, které bude muset vyřídit, soud podotýká, že žalovaná nemohla předvídat komplikace spojené s vývojem pandemie COVID-19, ani skutečnost, že se vydání náhradních cestovního dokladu žalobce protáhne nad rámec běžně předpokládaných 60 až 75 dnů. Žalovaná navíc postupovala plně v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního soudu, pokud při zajištění žalobce nestanovila rovnou maximální možnou dobu zajištění, nýbrž stanovila standardní dobu devadesáti dnů, kterou až následně, na základě svých aktuálních zjištění vztahujících se přímo k žalobcovu případu i k obecné pandemické situaci, v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužila tak, aby nepřekročila maximální dobu zajištění 180 dnů a zároveň aby umožnila zajištění podmínek pro žalobcovo vycestování. K tomu soud dodává, že dne 6. 11. 2020 žalovaná obdržela žalobcův náhradní cestovní doklad vydaný dne 22. 10. 2020, tudíž ještě stále bylo reálné v době trvání žalobcova prodlouženého zajištění (do 5. 1. 2021) uskutečnit vlastní správní vyhoštění žalobce, tj. naplnit účel, pro který byl žalobce zajištěn a pro který bylo následně toto zajištění napadeným rozhodnutím prodlouženo.

16. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že by doba prodloužení zajištění měla být kratší než doba zajištění stanovená v původním rozhodnutí o zajištění. Žalobci lze přisvědčit v tom, že se jeho situace od počátku zajištění nezměnila a že nevyvstala potřeba dalších kroků, nicméně to nic nemění na shora uvedených závěrech o oprávněnosti prodloužení zajištění o devadesát dnů. Soud opakuje, že pandemie COVID-19 zpomalila vyřizování žádostí, které směřují k vydání náhradního cestovního dokladu i k vlastní realizaci správního vyhoštění, a že žalovaná řádně zdůvodnila, jaké kroky musí být v rámci prodloužené doby zajištění uskutečněny, což jako odůvodnění této doby plně postačuje.
17. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaná nevysvětlila, zda v době původního zajištění nastaly nějaké komplikace nebo prodlení. Jak již soud uvedl výše, žalovaná zcela správně poukázala na zpomalení vyřizování žádostí vyvolané pandemií COVID-19. K žalobcově námitce, že doba komunikace s jeho domovským státem se pohybuje kolem 60 až 75 kalendářních dnů, a proto je nelogické a nepřezkoumatelné prodloužit dobu zajištění o devadesát dnů, soud připomíná, že kromě komunikace s domovským státem ohledně vydání náhradního dokladu, která zpravidla zabere 60 až 75 dnů (v době pandemie lze předpokládat, že to bude více), nelze zapomínat na dobu nejméně dvou měsíců potřebných k obstarání letenky a vyjednání převzetí žalobce vietnamskými úřady. Tyto úkony mohou příslušné orgány podle názoru soudu činit až poté, kdy mají k dispozici náhradní cestovní doklad, tudíž předmětné dva měsíce je třeba přičíst k době pro vydání náhradního cestovního dokladu. Nahlíženo touto optikou je napadené rozhodnutí logické i přezkoumatelné (dostatečně a srozumitelně) odůvodněné.
18. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2020, na který odkazoval žalobce, (patrně myšlen rozsudek č. j. 4 Azs 340/2018-28, dostupný na www.nssoud.cz) zdejší soud vyhodnotil jako nepřiléhavý, neboť v projednávané věci bylo prodloužení doby zajištění řádně zdůvodněno a žalovaná náležitě vysvětlila, jaké další kroky a v jakých lhůtách musí být uskutečněny. Součtu těchto lhůt s přihlédnutím k jejich možnému prodloužení v důsledku pandemie COVID-19 pak plně odpovídá doba 90 dnů, o kterou bylo žalobcovo zajištění prodlouženo.
19. Soud tedy neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

21. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 41 A 27/2020-23, přiznal soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 26. listopadu 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.